

Mergeți în toată lumea

Pr. Emmanuel Tusiime

În vremurile noastre se simte o nevoie foarte mare pentru o Nouă evanghelizare, așa cum citim întotdeauna în scrisorile enciclice sau ascultăm în mesajele de încurajare ale Sfinților Părinți Papi: *Evanghelii Nuntiandi* (Evanghelizarea lumii moderne); Scripturile în *Evanghelia după Sfântul Marcu* (16,15): „Mergând în toată lumea, predicați evanghelia la toată făptura” – o responsabilitate a tuturor creștinilor, dar în primul și în primul rând noi suntem cei care trebuie să proclamăm cuvântul lui Dumnezeu în puterea Duhului Sfânt.

Orice creștin botezat are capacitatea de a evangheliza și ar trebui să meargă peste tot, fără teamă, deoarece atunci când primim acest har special, Dumnezeu ne dă duhul puterii iubirii.

A predica sau a merge să proclamăm Evanghelia la toată creația nu înseamnă neapărat a lua avionul și a călători în toate colțurile pământului, ci Vestea cea bună a iubirii infinite a lui Dumnezeu ar trebui să fie proclamată în orice situație în care ne regăsim și oricui crede, dar uneori chiar și necredincioșilor.

Atunci când îl proclamăm pe Isus, suntem asistați de lucrările mântuitoare ale Duhului Sfânt. Isus confirmă acest lucru discipolilor săi în *Mc* 16,16-18: „Cine va crede și va fi botezat se va mântui; iar cine nu va crede va fi condamnat. Acestea sunt semnele care îi vor însoți pe cei care cred: în numele meu vor scoate diavoli, vor vorbi limbi noi, vor lua șerpi în mână și, dacă vor bea ceva aducător de moarte, nu le va dăuna. Își vor pune mâinile peste cei bolnavi și ei se vor vindeca”.

Putem să ne întrebăm cum de se afirmă că flacăra Duhului Sfânt poate fi experimentată, de vreme ce e atât lipsă de iubire în lume, în bisericile noastre, în comunitățile noastre și între semenii noștri. De fapt asta nu înseamnă că cei care vor duce Evanghelia mai departe vor trăi mereu fără nicio suferință sau dificultate. De fapt, suntem implicați într-un război spiritual; cu atât mai mult, trebuie să reprimem flacăra primei noastre iubiri.

Când am experimentat prima oară iubirea lui Dumnezeu în anul 1983, prin botezul în Duhul Sfânt, o iubire foarte profundă a lui Dumnezeu Tatăl m-a împins să citesc Biblia zilnic, să mă rog în orice moment, să cânt laude când mă plimb, să am o adâncă dorință de a le spune celorlalți despre Isus și de a trăi o viață de sfințenie. Cât aș vrea ca aceste momente să fie retrăite pe măsură ce citiți acest articol.

O profundă dorință de a umbla în Duhul Sfânt în fiecare moment al vieții noastre este posibilă. E vorba despre manifestarea roadelor Duhului Sfânt în viața noastră de toate zilele: „iubirea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, bunăvoința, fidelitatea, blândețea, cumpătarea” (*Gal* 4,22-28) – efecte interioare și exterioare ale darului Duhului Sfânt care locuiește în noi.

Nu contează cât de mult trebuie să ne zbatem ca să trăim într-o lume căzută și ca să ducem Evanghelia, victoria finală a Împărăției lui Dumnezeu e certă. Proclamarea lui Isus aduce o mare bucurie în orice loc în care este primit. Evanghelia are puterea de a-i mântui pe păcătoși, chiar și pe cei vânduți Satanei în mod voit. Ar trebui să avem zelul unui atlet pentru a intra în cursa vieții veșnice; oricine poate alerga până la final.

Experiența mea este că puterea Evangheliei nu depinde de abilitatea noastră de a folosi cuvinte convingătoare; nici nu depinde de faptul de a avea o personalitate fermecătoare. Puterea Evangheliei stă în Duhul lui Dumnezeu și tot ce avem de făcut este de a o proclama cu iubire.

Ne apropiem acum de Jubileul de Aur din 2017, focalizându-ne pe maturitatea Reînnoirii Carismatice Catolice, reaprinzând focul experienței de a-l întâlni pe Isus, continuând să căutăm unitatea în diversitate. Isus i-a dat Bisericii sarcina de a evangheliza fără sfârșit până când toate

națiunile vor fi auzit Vestea cea bună și până când orice persoană va fi devenit discipolul său. Haideți să ne îndeplinim sarcina Noii evanghelizări cu un zel reînnoit.

Raport: A treia reculegere pentru preoți

Michelle Moran

O minunată experiență a fost întâlnirea a peste o mie de preoți din 89 de țări în Bazilica din Lateran Sf. Ioan de la Roma, pentru a treia reculegere mondială pentru preoți. Tema a fost „Chemați la sfințenie pentru noua evanghelizare”. Aceasta s-a construit pe istoria primei reculegeri carismatice a preoților, ținute în anul 1984, care a avut tema „O chemare la sfințenie”, precum și cea de-a doua întâlnire, în anul 1990, intitulată „Chemați pentru o nouă evanghelizare”. Reculegerea a fost organizată împreună cu Fraternitatea Catolică și face parte din drumul nostru comun spre Jubileul de Aur al RCC din 2017.

Scopul general al reculegerii a fost acela de a-i pregăti pe preoți pentru o proaspătă și reînnoită revărsare a Duhului Sfânt. Bazilica din Lateran a fost locul perfect pentru reculegere. A devenit o adevărată casă spirituală pentru mulți dintre preoți în timpul acelor zile. Prânzul a fost organizat în corturi uriașe în afara Bazilicii. Aceasta le-a permis preoților nu numai să se bucure de mâncare, ci și să aibă oportunitatea de a se întâlni cu prieteni vechi și noi din toate părțile lumii.

Reculegerea a luat forma unui drum spiritual, urmând calea din *Evangelii Gaudium*. Drumul a avut ca teme: reconcilierea, transformarea, tăria și misiunea. Diminețile, după laudă și închinare și după rugăciunea liturgică a Bisericii, s-a ținut câte o învățătură pe tema reculegerii, precum și un timp de adorație euharistică. După-amiezile erau mai dinamice, cu mărturii, exortații și momente de slujire.

În seara de deschidere, Pr. Gino Henriquez, care fusese implicat în organizarea primelor două reculegeri mondiale a preoților, a făcut o scurtă mărturie și a transmis salutul Părintelui Tom Forrest. După eveniment, a spus că a fost o reculegere frumoasă și importantă și a fost de mare ajutor pentru el să participe la o întâlnire cu atâția preoți și la rugăciunea carismatică. Sfânta Liturghie de deschidere a fost celebrată de Cardinalul Rylko, Președintele Consiliului Pontifical pentru Laici.

Au fost atâtea momente puternice și profunde în timpul reculegerii! Este imposibil să le împărtășim pe toate. Pr. Raniero Cantalamessa a prezentat două dintre principalele teme ale reculegerii în modul lui obișnuit, uns profund de Duhul Sfânt. Mulți preoți au vorbit despre momentul de adorație euharistică, pe care el l-a condus, ca fiind de asemenea o meditație foarte frumoasă pentru preoți cu privire la Euharistie. Cardinalul Peter Turkson a ținut o cuvântare foarte mișcătoare și de inspirație biblică pe tema reconcilierii. Aceasta a fost urmată după-amiaza de Don Livio Tacchini din Italia, care le-a dat preoților un mesaj foarte provocator cu privire la „prețul reconcilierii”. Acesta a condus la un timp minunat pentru povezi și slujire de rugăciune.

Tema transformării a fost prezentată de Pr. Jonas Abib din Brazilia. A fost urmat de un timp special de adorație euharistică, condusă de Episcopul Sosthens din Camerun. Mulți preoți au împărtășit că au primit o ungeră foarte puternică pe măsură ce Isus se apropia de ei în timpul acestui timp de adorație.

Intervenția de trei ore a Sfântului Părinte a ieșit cu siguranță în evidență într-un mod de neuitat. În primul rând, faptul că s-a adresat preoților într-o manieră foarte paternă, ca un adevărat păstor și conducător. Apoi a răspuns la întrebările spontane, una de pe fiecare continent. El a vrut de

asemenea să dea prioritate preoților din periferii. A fost minunat să-l auzim vorbind cu atâta înțelepciune și cunoaștere despre un larg spectru de teme privind Biserica universală. Printre multe lucruri care au fost atinse au fost și provocarea sărăciei, a secularismului și a problemelor globale și politice. El a recunoscut provocarea pe care preoții o au la întâlnirea nevoilor pastorale și cu privire la rămânerea în fidelitate față de mandatul lor misionar. La cererea Sfântului Părinte, ziua s-a terminat cu o „simplă Sfântă Liturghie”. Era sărbătoarea Preasfintei Inimi a lui Isus și, în predica sa, Papa a vorbit într-un mod foarte mișcător despre tandrețea lui Dumnezeu și cât de multă nevoie avem să ne lăsăm atrași de iubirea și milostivirea sa, precum și de îmbrățișarea sa divină.

După momentele petrecute cu Papa, ungera Duhului Sfânt părea să se reverse și mai puternic. Așa încât ultima zi întregă, care avea tema tăriei, s-a dovedit în mod cert a fi o binecuvântare enormă. Pr. Raniero, în cuvântarea sa de dimineață, i-a încurajat pe preoți să fie mai tari în credință și să intre mai deplin în ungera lui Dumnezeu.

După-amiaza, Mons. Malagretta din SUA a împărtășit lucruri din perspectiva unui paroh. Reflecțiile sale au fost puternice, practice și pastorale. Acest moment a fost urmat de o mărturie foarte mișcătoare a Episcopului Luis Azcona. El lucrează printre cei foarte săraci din regiunea Amazonului, din nordul Braziliei. El a împărtășit despre felul în care s-a schimbat viața sa de la un preot cu o conștiință socială, care încerca să satisfacă nevoile oamenilor după propriul său mod, la un preot fortificat de Duhul Sfânt. Acum era capabil să stea cu săracii fără frică și să fie vocea celor lipsiți de putere, uneori chiar riscându-și propria viață de dragul Evangheliei.

Partea finală a zilei a fost condusă de Patti Mansfield din SUA și Arhiepiscopul Alberto Taveira din Brazilia. Ei au condus un timp de rugăciune pentru o nouă revărsare a Duhului Sfânt. Patti i-a încurajat pe preoți să fie deschiși la primirea noului dar al limbilor, care i-ar conduce mai profund în viața de rugăciune și în slujire. Arhiepiscopul Taveira le-a cerut preoților să stea cu brațele ridicate, ca într-o poziție de predare, și le-a cerut de asemenea episcopilor prezenți să vină în partea din față a bazilicii. Timpul de rugăciune în limbi a început încetișor, dar a evoluat gradual într-un puternic crescendo, pe măsură ce tot mai mulți preoți primeau darul și pe măsură ce cobora o ungeră mai profundă. Când m-am uitat dinspre sanctuar la rândul episcopilor care se rugau în Duhul Sfânt și i-am văzut pe preoți rugându-se în abandonare la Duhul Sfânt, l-am simțit pe Domnul spunându-mi: „Aceasta e Biserica”. Au început să-mi curgă lacrimi pe obraji. Cred că mulți dintre noi, care au trăit în vremuri de asemenea uscăciune în RCC, nu s-ar fi gândit niciodată că vom trăi clipe ca acestea. Sunt sigur că momentul plin de har pe care l-am trăit în acea zi se va revărsa în mii sau poate milioane de vieți prin intermediul ministerelor tuturor acelor preoți și episcopi.

Sfânta Liturghie de încheiere a fost celebrată de Cardinalul Vallini, Vicarul General al Sfântului Părinte pentru Dieceza de Roma. I-am mulțumit că ne-a pus la dispoziție Bazilica pentru întreaga reculegere. El a vorbit foarte călduros despre experiența reculegerii și, într-un fel cu adevărat foarte profund, i-a trimis pe preoți să meargă și să împărtășească Vestea cea bună și harul reculegerii cu toți cei pe care îi vor întâlni.

Le-am cerut preoților să ne trimită mărturiile lor de la reculegere și tocmai le primim, ceea ce este o reală binecuvântare. Sperăm să le trimitem Sfântului Părinte ca mulțumire pentru tot ce a făcut pentru a ajuta ca cea de-a treia reculegere mondială a preoților să fie binecuvântată atât de puternic.

Să fiți cei care răspândesc harul Duhului Sfânt și nu cei care îl controlează

Marcos Volcan

Papa Francisc, adresându-se Reînnoirii Carismatice Catolice mai devreme în acest an, le-a cerut membrilor săi să fie „cei care răspândesc harul Duhului Sfânt și nu cei care îl controlează”. Ce-a vrut Sfântul Părinte să spună cu aceste cuvinte?

Acestea au fost cuvinte de încurajare, ce vin de la cineva care reprezintă puterea instituției și, ca atare, ele înseamnă mult pentru noi. Papa, după cum se pare, vrea să ne spună că instituția și carisma nu se opun una alteia și că trebuie să acționăm cu mai mare libertate, pentru ca harul Rusaliilor să fie multiplicat și răspândit la toți cei care îl doresc și care, după ce l-au primit, pot la rândul lor să-l împărtășească liber cu ceilalți. Din păcate, în multe ocazii vedem că nu se întâmplă așa.

Aceasta nu înseamnă a simplifica lucrurile, dar la începuturile sale Reînnoirea s-a răspândit ca un mare curent de har deoarece nu eram capabili să exercităm vreun control asupra lui.

Desigur, nu putem și nu trebuie să încurajăm practici carismatice neadecvate, nici nu ar trebui să sprijinim atitudini care nu sunt responsabile. Ci ar trebui să oferim o formare adecvată tuturor celor care ajung să cunoască noile Rusalii ale vremurilor noastre.

Pe de altă parte, balanța se înclină când Reînnoirea Carismatică e transmisă, ca har, celor care au primit-o cu aceeași încredere pe care Domnul a avut-o în cei care au primit-o la început în Biserica primară, așa încât poate fi promovată cu libertatea necesară pentru a se dezvolta pe deplin.

Eu cred că un anumit pasaj din Evanghelia, o parabolă, poate ilustra mai bine acest punct.

Parabola talanților (*Mt 25,14-30*) poate fi folosită pentru a clarifica reflecția noastră cu privire la ceea ce Papa ne-a cerut să facem. La o primă vedere poate nu observăm o astfel de relație, dar ea există.

Parabola ne spune povestea unui om care trebuie să plece într-o călătorie și alege trei dintre servitorii săi, cărora le dă diferiți talanți, fiecăruia după posibilități. După ce le-a încredințat lor proprietatea sa, pleacă în călătorie.

Aici putem vedea un principiu de bază pe care îl putem folosi când reflectăm asupra chemării noastre și când trăim viața noastră creștină. Vreau să spun că, atunci când Domnul ne dă o misiune, el ne dă și mijloacele necesare, „talanții”, conform cu abilitățile noastre, pentru a ne face capabili să ne ducem la capăt acea misiune.

Înțelegând asta, devenim și mai încrezători și ne dăm seama că Evanghelia ne invită să fim oameni întreprinzători. E vorba, desigur, despre un tip de antreprenariat care, dacă e comparat cu modelele de afaceri, trebuie să fie amplificat în perspectiva Împărăției.

Avem nevoie să înțelegem că slujirea noastră creștină trebuie s-o desfășurăm în așa fel încât ea să multiplice darurile pe care le primim și astfel ea să producă noi talanți.

Aceasta e o binecunoscută învățătură despre discipolatul creștin. Să mergem puțin mai departe în înțelegerea a ceea ce vrea Domnul să ne spună prin această parabolă.

O condiție cerută pentru antreprenorii de azi este aceea ca sarcinile să fie îndeplinite cu libertate de acțiune. Acest lucru îl cer antrenorii atunci când antrenează echipe sportive, dar și directorii de companii de la managerii lor.

Acest principiu este în ton cu atitudinea omului descris în parabolă. El dă libertate servitorilor săi și le permite să lucreze așa cum doresc, pentru a le arăta că are încredere în ei.

Este chiar punctul cheie pe care vreau să-l subliniez. E personalitatea omului care dă talanții. El le dă slujitorilor libertate, pentru că știe că, odată ce va pleca în călătorie, nu va mai avea control asupra proprietății sale. De aceea, le permite să aleagă propriul curs de acțiune.

Dacă înțelegem că talanții primiți sunt haruri dăruite de Domnul, devine clar că astfel de haruri trebuie înmulțite.

Evident, harurile lui Dumnezeu nu se înmulțesc la fel ca banii. Ele nu urmează același model în obținerea rezultatelor.

Atunci cum să le înmulțim? Prin a ne permite să acționăm conform cu abilitățile proprii, adică prin a folosi darurile noastre naturale în libertatea pe care harul însuși o cere pentru a fi har. Stăpânul celor trei slujitori din parabolă nu a acționat ca unul care controlează.

Problema este că libertatea cere și responsabilitate, iar atitudinea unuia dintre slujitori – cel care a primit un singur talant – nu a fost așa. El a decis să îngroape talantul pe care l-a primit. Privind la ceea ce a făcut el, ne dăm seama că l-a interpretat greșit pe stăpân.

Primii doi slujitori au putut să înmulțească talanții și de aceea au fost lăudați de stăpânul lor, care i-a invitat să ia parte la tot ce posedă el.

Celălalt, dimpotrivă, când a fost luat la rost de stăpânul său, a încercat să se scuze prin a da explicații de ce a îngropat talantul.

Asta facem și noi de multe ori. Primim harurile lui Dumnezeu și le punem deoparte sau, chiar mai rău, le îngropăm. Ar trebui să ne întrebăm câte comori am pierdut făcând asta.

Servitorul din parabolă s-a scuzat că i-a fost frică de stăpân.

Teama este una dintre cele mai mari probleme ale ființelor umane. În viața creștină, apare frica pentru că memoria noastră e scurtă; uităm adesea ce a făcut Domnul pentru noi, așa cum a făcut și poporul care a străbătut deșertul. Atunci când uităm, credința noastră slăbește și în consecință devenim și noi slabi. Ne simțim incapabili și astfel nu putem vedea capacitățile noastre și talanții noștri. Fără credință, înțelegerea noastră se estompează, perspectiva noastră se reduce, iar noi paralizăm.

Slujitorul din parabolă s-a scuzat că stăpânul său era un om dur.

E interesant de observat că, cu ceilalți doi servitori, stăpânul nu a fost dur. El îl numește pe cel de-al treilea rău și leneș. Aici e problema. Servitorul greșea amar. A pierdut oportunitatea care îi fusese dată, și-a aruncat șansa și, pe deasupra, l-a blamat pe stăpân.

Îngroparea talanților este una dintre cele mai rele atitudini pe care o putem avea. Riscăm să nu mai găsim ce ascusesem. În plus, așa cum spunea omul din parabolă, talantul nu aduce nicio dobândă.

Parabola, ca povestire, ne poate ajuta să înțelegem că harurile pot fi și trebuie să fie înmulțite, iar înmulțirea are loc atunci când harurile sunt împărțite. Acesta este exact principiul multiplicator al harurilor divine. Ele nu pot fi ținute sau îngropate! În acest timp al noilor Rusalii, nu trebuie să ne fie frică, ci trebuie să înțelegem că e mai bine să riscăm să răspândim harul și să-l împărțim cu generozitate, decât să-l pierdem.

Evident, Duhul Sfânt nu depinde de noi pentru a se dăruia pe sine cum dorește și cui dorește; totuși, Domnul vrea să ne folosească pentru a merge la oameni și a le face parte de o întâlnire personală cu iubirea sa necondiționată, revărsată pe cruce și reînnoită în actul peren al Duhului său. Să nu ne uităm la numărul de daruri primite. Dimpotrivă, poate că avem nevoie de abilitatea de a mânui doar un singur talant sau câțiva. Poate cei care au grijă de lucruri mici sunt mai talentați

decât cei care fac lucruri mari. Ați observat vreodată că tocmai lucrurile mici fac o mare diferență în viața noastră?

Poate că servitorul cel rău, atunci când s-a uitat la ceilalți, s-a gândit că, deoarece a primit doar un singur talant, era incapabil și a decis să nu facă nimic. Însă trebuie să luăm în considerare că trebuie o capacitate mai mare de a înmulți puținul. De asemenea, știindu-l pe servitor, stăpânul știa că e capabil să facă asta.

Dumnezeu știe ce suntem capabili să facem, el ne cunoaște încă de la început și ne dă puterea de a înmulți puținul pe care îl avem, chiar și cele mai mici lucruri. Reînnoirea Carismatică trebuie să înmulțească harul în fiecare dintre membrii săi, membri ce reprezintă acei talanți individuali, unici. Tu și cu mine putem fi răspânditorii acestui har, indiferent unde suntem, cu libertatea pe care Duhul Sfânt ne-o dă.

Merită să menționăm că această parabolă nu ne sugerează că ar trebui să avem o atitudine neglijentă ca cea a servitorului rău. Dimpotrivă, ea ne previne să nu fim așa, să nu facem aceeași greșală.

Nu există nicio formulă magică, niciun manual. Nu știm exact ce a făcut fiecare din cei trei servitori; știm însă că au avut abilitățile lor, li s-au dat talanți și că stăpânul lor le-a dat libertatea de acțiune. De aceea, totul constă în a-i permite harului lui Dumnezeu să acționeze în abilitățile noastre. Cu alte cuvinte, să ne lăsăm pe noi înșine botezați de Duhul Sfânt, cufundați în harul său și să-l răspândim către ceilalți.

Ar trebui să ne simțim încurajați de cuvintele Papei, stimulați că respirația și ritmul nostru sunt reînnoite și întărite. Ar trebui să facem ca acei alergători care își păstrează cea mai mare parte a energiei pentru sfârșit și, astfel, să urmăm această porțiune a drumului nostru în ritm alert, fiind încrezători în lucrurile mici, pentru a avea parte de binecuvântările pregătite pentru noi.

Domnul să ne conducă!

Unity within the Renewal

Pr. Wojciech Nowacki

În Cristos devenim părtași la viața Sfintei Treimi. Făcuți conform Fiului născut al lui Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt, suntem fii în Fiul și, în Duhul copiilor adoptivi ai lui Dumnezeu, îl putem numi pe Dumnezeu Abba, Tată. Suntem numiți copii ai lui Dumnezeu – ceea ce și suntem (cf. *1In* 3,1). În fața rupturilor cu care păcatul a marcat inima omului și întreaga comunitate umană, „...Dumnezeu era în Cristos împăcând lumea cu sine, neținând cont de greșelile lor și punând în noi cuvântul reconcilierii” (*2Cor* 5,19). El, înălțat de la pământ, îi atrage pe toți oamenii la el (cf. *In* 12,31) și îi adună pe toți copiii risipiți ai lui Dumnezeu (cf. *In* 11,52). Dar numai după Rusalii comunitatea discipolilor lui Cristos a fost transformată, devenind „o singură inimă și un singur suflet” (*Fap* 4,32). Mulțumită Duhului Sfânt, Biserica a început să existe nu ca o organizație umană, ci ca o comunitate supranaturală.

Duhul Sfânt a înzestrat Biserica cu tot ce avea nevoie ca să fie capabilă de a predica Evanghelia și de a conduce toți oamenii la unitatea credinței. Varietatea carismelor și a ministerelor ierarhice sunt darul Duhului Sfânt pentru Biserică (cf. *1Cor* 12,4-7). Duhul Sfânt multiplică bunurile comunității Bisericii, prin cei care slujesc darul înțelepciunii, al credinței, al vindecării, al profeției, al limbilor (cf. *1Cor* ,8-11) și prin ministerul apostolilor, al învățătorilor, al conducătorilor de comunități, al celor care fac fapte de milostivire (cf. *1Cor* 12,28-29). Darul Duhului Sfânt,

promis de Cristos și dat discipolilor, aduce o nouă experiență comunității. Rodul Duhului Sfânt este o profundă experiență spirituală a unității, combinată cu cele mai practice consecințe (cf. *Fap* 4,32).

Harul botezului în Duhul Sfânt este o deschidere față de curentul iubirii ce-l unește pe Tatăl cu Fiul. Această iubire se revarsă din profunzimea Sfintei Treimi și umple inimile credincioșilor. Această unitate nu mai este un pur rezultat al aspirațiilor umane, ci un dar și o provocare. Liturgia o numește „comuniune în Duhul Sfânt”. Noi experimentăm iubirea unificatoare a lui Dumnezeu, care ne ajută să construim unitatea bazată pe o întâlnire profundă și personală cu Dumnezeu. Această iubire este sursa carismelor. Primirea și slujirea carismelor formează atitudinea de umilință și slujire pentru binele comunității. Duhul care îl unește pe Tatăl cu Fiul este inima Sfintei Treimi, este dăruirea de sine pentru noi ca Duh de unitate și comuniune. Nu-i de mirare că încă de la început carismaticii, întocmai ca primii creștini, se reuneau în grupuri de rugăciune și în diferite tipuri de comunități, din dorința inimii lor. Totuși, Duhul Sfânt nu șterge în întregime slăbiciunile umane și diferențele dintre noi și nici rupturile interioare cauzate de păcatul originar, ci ne dă puterea spirituală de a le depăși. Darul său e foarte solicitant și cere angajarea și colaborarea noastră. El lucrează pentru a crea armonia în diversitatea carismelor, conform cu imaginea unui organism viu, folosită de Sfântul Paul (cf. *1Cor* 12,12-30). De aceea, pentru unitate în interiorul Reînnoirii este nevoie ca fiecare persoană să-și descopere corect propria identitate și darurile pe care le-a primit.

Supunerea la Duhul Sfânt și slujirea adevăratei unități cer punerea umilă a binelui comun deasupra binelui nostru personal, deasupra intereselor noastre, a ambițiilor, a luptei pentru putere și a scoaterii în evidență a importanței noastre. Trebuie să ne reamintim că există un singur Domn în Reînnoire. Papa Francisc, la întâlnirea de pe Stadionul Olimpic din Roma, i-a invitat pe toți participanții să strige împreună răspunsul la întrebarea: „Cine este șeful Reînnoirii? Cine este unicul Domn?”. Toată lumea a strigat: „Isus, Isus e Domnul!”. Adevăratul răspuns la această întrebare se naște în inima noastră numai prin puterea Duhului Sfânt (cf. *1Cor* 12,3). Această mărturisire se exprimă mai mult în viață decât prin cuvinte. Noi le reafirmăm numai când, de dragul unității, suntem gata să murim din iubire pentru aproapele, pentru ambițiile și credințele noastre. Slujim această unitate când supunem cu umilință darurile pe care le primim discernământului comunității și responsabililor săi, precum și judecării și deciziei păstorilor Bisericii.

Liderii Reînnoirii au o responsabilitate specială de a se preocupa de unitate în comunitățile lor și între diferitele realități carismatice. Aceasta cere, mai presus de toate, cultivarea unei relații personale cu Cristos și ascuțirea sensibilității la acțiunile Duhului Sfânt. Liderii ar trebui să aibă abilitatea de a trece de hotarele grupurilor și comunităților proprii, în spirit de adevărată slujire a Împărăției lui Dumnezeu. Implicarea diferitelor grupuri carismatice în lucrări comune de mijlocire sau de nouă evanghelizare este un mare test al adevăratei noastre preocupări pentru reala unitate în diversitate. Oricând ne supunem Duhului Sfânt, permițându-i să ne conducă în unitate, experimentăm binecuvântările și bucuria, după cuvintele psalmului: „Cât de bine și cât de plăcut este ca frații să locuiască împreună” (*Ps* 133,1). Dar, dacă vom cădea sub spiritul rivalității și concentrării asupra noastră înșine, ne vom distruge, atât pe noi, cât și comunitățile, dar și Biserica. Sfântul Paul ne avertizează cu privire la acest pericol prin cuvinte puternice: „Dar dacă voi vă mușcați și vă mâncați între voi, aveți grijă să nu vă nimiciți unii pe alții” (*Gal* 5,15). Unitatea noastră în Duhul Sfânt dă putere și credibilitate ministerului nostru. Oricând este unitate adevărată, auzim strigătul plin de admirație și fascinație al vechiului autor creștin Tertulian: „Priviți cum se iubesc unii pe alții”. Duhul unității atrage ca un magnet și contribuie la creșterea comunității.

În țara noastră, unele dieceze au o experiență foarte valoroasă. Acolo, episcopii au invitat responsabilii mișcărilor ecleziale, experimentate în domeniul noii evanghelizări, la o slujire comună pentru reculegeri kerymatice în toate parohiile din dieceza lor. În acest fel, sarcinile asumate în toate mediile particulare au fost integrate în viața bisericii locale, iar carismele fiecărui grup s-au unit în proclamarea comună a cuvântului lui Dumnezeu.

Căutarea unității în cadrul Reînnoirii cere de asemenea o angajare la a depăși disputele și conflictele și la a privi lucrurile lui Dumnezeu. Trebuie să ne reamintim că unitatea Reînnoirii, ca și unitatea dintre toți discipolii lui Cristos, e un dar al Duhului Sfânt și rodul cooperării noastre cu el. Isus se roagă permanent lui Dumnezeu Tatăl ca discipolii săi să fie una, încât lumea să poată crede. El ne trimite mereu Duhul său, încât unitatea noastră să poată fi un semn clar al unității din cadrul Sfintei Treimi, la viața căreia luăm parte.

Putem fi conduși pas cu pas de Duhul Sfânt?

Adeseori ne trăim viața creștină ca și cum ar trebui s-o ducem pe seama noastră. Ne întoarcem la Dumnezeu pentru putere și carisme, iar când suntem cu adevărat pierduți îi cerem îndrumare. Dar adesea ni-l imaginăm numai la începutul zilei dându-ne instrucțiuni, iar la sfârșitul zilei așteptând să ne întoarcem spunând „misiune îndeplinită”. Întrebarea este aceasta: ar trebui să căutăm să fim conduși pas cu pas, decizie după decizie, de Duhul Sfânt? Putem noi să-l lăsăm pe Duhul Sfânt să fie izvorul constant al îndrumării noastre? Evangheliile ni-l prezintă pe Isus ca fiind condus de Duhul Sfânt încă de la începutul ministerului său public: el este „dus” și chiar „condus” de Duhul Sfânt în deșert (cf. *Mt* 4,1; *Mc* 1,12) și după aceea în Galileea (cf. *Lc* 4,14). Luca insistă că Isus face aceasta „plin de Duhul Sfânt”, care tocmai coborâse asupra lui în Iordan (*Lc* 4,1).

În același fel, bătrânul Simeon a fost „condus de Duhul Sfânt” la Templu, când Isus e prezentat în a opta zi (*Lc* 2,27). Filip e condus la întâlnirea cu etiopianul eunuc, un ministru al reginei: Duhul Sfânt îl face pe Filip să vorbească cu el, să-i explice Scripturile și să-l boteze, iar apoi îl răpește de acolo (cf. *Fap* 8,26.29.39). Sfântul Petru e condus și el de Duhul Sfânt să meargă la păgâni (cf. *Fap* 11,12), iar Sfântul Paul și Sila sunt opriți de Duhul Sfânt să meargă în Asia sau Bitinia (cf. *Fap* 16,6-7).

Părinții Bisericii și teologii au dezvoltat această dimensiune a vieții în Duhul Sfânt sub titlul de „daruri ale Duhului Sfânt”. Tradiționala listă, inspirată din *Is* 11,2, include înțelepciunea, înțelegerea, sfatul, tăria, cunoașterea, evlavia și frica de Dumnezeu. Sfântul Toma din Aquino explică faptul că în timp ce credința, speranța și iubirea ne atrag spre Dumnezeu și ne transformă, avem nevoie de ajutor suplimentar pentru a alege foarte concret drumul și pentru a lua deciziile corecte spre a trăi această transformare. A fi creștin nu înseamnă numai a face bine în general, ori a trăi o viață conform cu Evanghelia; înseamnă a ne supune Domnului în toate detaliile vieții noastre. Pentru Aquino darurile Duhului Sfânt ne asistă pentru asta, deoarece ele ne dispun la a ne lăsa conduși de Duhul Sfânt: „Darurile Duhului Sfânt... ne ajută să urmăm impulsul comunicat nouă de Duhul Sfânt”. Sfântul Toma dezvoltă de asemenea frumoasa idee a „instinctului Duhului Sfânt”. În loc să ne fie dat un tip de cunoaștere pe care s-o putem folosi ca și cum ar fi a noastră, suntem făcuți „instrumente” mai atente și mai supuse în mâinile lui Dumnezeu.

Aceste daruri fac parte din viața creștină normală, dar tot mai au nevoie să fie cerute și hrănite. O mărturie eclatantă a acestui lucru a fost Pastorul David du Plessis, un lider cheie al mișcării pentecostale. Primul său gând la trezire era să-l salute pe Duhul Sfânt: „Bună dimineața,

Duhule Sfânt, te iubesc”. Apoi continua: „Duhule Sfânt, te rog să mă conduci pas cu pas astăzi: voi urma primul impuls care îmi vine în minte pentru orice decizie pe care o iau”. Era un mod de a-i permite Duhului Sfânt să-l asiste și să-l inspire. Du Plessis avea planuri și întâlniri, dar se simțea liber să le schimbe dacă impulsul îl orienta într-o altă direcție.

Desigur, dacă am încerca să urmărim conducerea Duhului Sfânt într-un fel atât de imediat, ar trebui să discernem constant dacă este într-adevăr vocea lui. Termenii „instinct” și „impuls” indică faptul că primul acces pe care îl avem la acest tip de conducere e un fel de „simțire”. Sfântul Ighațiu din Loyola, care e dezvoltat o învățatură profundă și precisă cu privire la discernământ, e de acord: „ambientul” discernământului, prin care Duhul Sfânt ne conduce, este domeniul sentimentelor noastre. Pacea și bucuria ne pot arăta calea pe care să mergem, neliniștea și repulsia, calea pe care trebuie s-o evităm. Totuși, emoțiile sunt doar ambientul, ele nu sunt încă vocea Duhului Sfânt. E necesar să ne folosim mintea ca să înțelegem la ce reacționează emoțiile noastre, să cerem sfat altora – de vreme ce Duhul Sfânt lucrează prin îndrumare în Biserică – și să ne păstrăm ochii deschiși la consecințe, de vreme ce numai roadele deciziilor noastre pot oferi o confirmare deplină și finală.

Avem de asemenea nevoie să învățăm să recunoaștem vocea Duhului Sfânt, să îl lăsăm să devină chiar mai familiară, prin rugăciune regulată și meditația Scripturilor, prin care Duhul Sfânt vorbește în forma cea mai clară.

Deci, în final, da, trebuie să fim conduși pas cu pas de Duhul Sfânt, pentru că așa vrea el să ne conducă – și putem, deoarece putem să hrănim „darurile Duhului” și să creștem în discernământ.